

Žalost.

*Spet žvrgoli škrjanček,
in travica šumlja,
spet žubori potoček,
sinička spet brblja.*

*In vse je, prav tako je
kot v prejšnjih majskih dneh:
na cesti, vrtu, polju —
povsod sam cvet in smeh.*

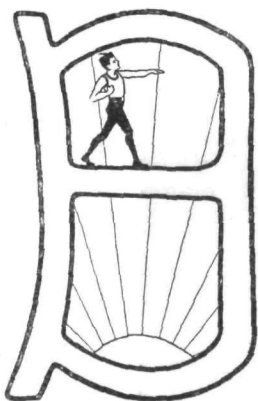
*A v mojem mladem srcu,
o, bedni bratec moj,
je tiha, tiha žalost
in strah in nepokoj.*

*Če ti se ne povrneš
tam z bojnih mi poljan —
kaj meni smeh in cvetje,
kaj najjasnejši dan!*

Drago Širok.

SLOVAN SLOVANOV:

Tovariš Jakob.

il je pri isti gospodinji na stanovanju kakor jaz; ločila je naju le ozka stena. Takoj, ko sem ga prvič videl, se mi je priljubil. Postave je bil majhne, zakaj imel je šele dvanajst let, glave okrogle, temnosinjih oči, ki so pa bile le malokdaj vesele. Tudi smejal se je redko. Najrajši je bil sam.

Gospodinja je bila prava klepetulja; nosila je očala. Vse bi rada zvedela od njega. Ker ji ni hotel odgovarjati, ga je imenovala »mutca« itd. Meni se je fant smilil, rekel sem ji torej:

»Saj mu ni zameriti: dolgčas mu je, ker je prvo leto tu...«

»Malo je vreden; dijak, ki ni zgovoren, ni za nič...«

Naštevala je cele litanijske, dokler ji nisem ušel izpred oči. — Kako je človeku, ki je sam? Ali je srečen, ako ga odtrgajo od srca, ki ga ljubi? ...

S posebnim veseljem je hodil na izprehode. Večkrat sem šel z njim na Golovec; tam je stopil na kak višji kraj in gledal po Ljubljanskem polju, proti biserni Gorenjski, kjer je bil doma. Če sva prišla desetkrat na isti kraj, je vselej opazoval okolico, kakor bi prišla prvič tja.

Bil je lep jesenski dan, ko sva stala na tistem kraju.

»Ti!« me pokliče, »ali jo vidiš?«

»Koga naj vidim?«

»Našo hišo... Ej, kako lepo se sveti v solncu; lepša je kot ljubljanske hiše...«

V resnici je bila tista hiša šola, ali on je trdil svoje, in ni ga bilo moči prepričati. Nato je silil vedno na tisti kraj; tamkaj je slonel ob drevesu